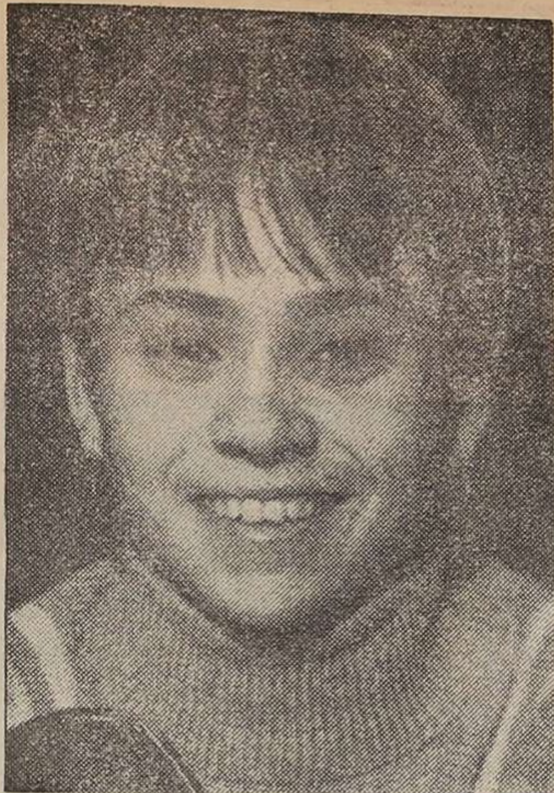

CEI MAI BUNI SPORTIVI ROMÂNI AI ANULUI

CAMPIONI PRESTIGIOȘI – PE MĂSURA NESECATULUI IZVOR DE TALENTE

Tradiția a fost respectată : cronicarii de sport – din presa centrală, de la Agerpres, de la Radio și Televiziune – și-au exprimat, și de această dată, opțiunile, desemnîndu-i pe cei mai buni dintre cei buni, pe marii performeri ai anului. O alegere care nu este, in nici un fel, simplă, din moment ce presupune o ierarhizare a momentelor de aleasă semnificație din anul sportiv, deși fiecare dintre aceste momente, revăzute acum cu ochii minții, au incărcătura lor aparte, ascunzînd, in fond, intense trăiri omenești. Și totuși, chiar dacă supusă unui inerent subiectivism, ancheta Asociației Presei Sportive are nu numai meritul de a fi... consecventă. Inainte de a vi-i reaminti, in această pagină dedicată lor, o remarcă : laureații noștri sint campioni unul și unul. Sint nume intrate și in palmaresele sportului, dar și (cel puțin unele dintre ele) in legenda lui. Sint tineri toți, dar din diferite generații, așa cum diferite sint și disciplinele prezente – șapte la număr. Cu ei, ca și cu ceilalți demni reprezentanți ai Tricolorului care nu au intrat in „top", ne mindrim. Și le mulțumim pentru toată munca lor implinită, pentru satisfacțiile aduse.

Iată-i, așadar, pe primii clasați in ancheta A.P.S. :

1. AURELIA DOBRE
2. NOEMI LUNG
3. DANIELA SILIVAȘ
4. Elisabeta Tufan
5. Nicu Vlad
6. Rodica Arba – Olga Homeghi
7. Tamara Costache
8. Maricica Puică
9. Doina Melinte
10. Mihai Cioc

Multe au fost bucuriile pe care gimnastica le-a oferit, de-a lungul anilor, iubitorilor sportului românesc. Dar întîmplările lui '87 întrec, pur și simplu, orice așteptare, printr-un număr de izbînzi ce uimește, pe bună dreptate, de vreme ce fetele noastre au recoltat aproape tot aurul și la europene, și la mondiale ! Iar dacă AURELIA DOBRE se află pe prima treaptă a acestei ierarhii simbolice a gazetarilor, de bună seamă că a hotărît triumful ei de la Rotterdam, unde o reprezentantă a școlii românești a urcat pe cea mai înaltă treaptă a unui podium adevărat. Victoria acestei fete cu zîmbet șăgalnic e, sigur, superbă în sine și capătă semnificații în plus cînd realizăm că e vorba de **o premieră**, fiindcă Aurelia a devenit cea dintii româncă campioană mondială absolută...

Cu un an în urmă, sportiva formată la Dinamo București și cizelată în centrul devean era o mare speranță, laureată a „europenelor" de juniori. În anul aflat la ceas de bilanț, Aurelia Dobre — pe care antrenorul coordonator al lotului. Adrian Goreac, o caracteriza drept felină, abilă, agilă, suplă, plină de vitalitate — este noua stea a unui sport în care perfecțiunea a început tot cu o româncă. Este chiar noua stea a sportului mondial, pentru că, iată, o altă anchetă a socotit-o numărul 1 pe mapamond...

Drumul către marea performanță nu i-a fost cumva un covor de flori. A știut să învingă momentele neîncrederii, spre a ajunge apoi să triumfe și în lupta cu timpul, și în disputa cu adversare care au atins de mult celebritatea. Fiindcă ea, NOEMI LUNG, este una dintre tinerele crescute la școala muncii în înot, unde se învață de timpuriu **cît înseamnă inspirație și cît transpirație în ceea ce se cheamă *talent*. În '87, a făcut primul „pas" printr-un incredibil salt de zece secunde pe scara timpului, egal cu atingerea unui 4:31 pe 400 m mixt, rezultatul cel mai bun obținut în toată istoria natației, în cea mai completă probă. A continuat în ritm** ridicat **pînă pe podiumul Universiadei, de la Zagreb,** unde cei **mai mulți au considerat-o vedeta Jocurilor studențești, grație, se știe, unei salbe de șapte medalii, din care cinci cu strălucirea aurului. Pentru a reuși în august ceea ce nu mai reușise nimeni pînă la ea în înotul românesc : a devenit campioană a Europei. Într-o zi cînd băimăreanca a mai făcut o cursă de** medalie, în ultimul schimb **al ștafetei de 4×200 m liber...**

Dacă e adevărat — și este! — că fiecare întrecere de amploare își are **eroul** său, atunci, nu încape vorbă, „europenele" de gimnastică de la Moscova vor trece în amintire drept ediția DANIELEI SILIVAȘ. Într-atît de strălucită i-a fost evoluția, încît reprezentantele faimoasei școli sovietice au trebuit să se mulțumească cu o unică victorie, la sărituri, chiar dacă ele aveau, cum se spune, avantajul terenului propriu. Produs pur al Devei sportive, codana a impresionat brigăzile arbitrelor, a cucerit publicul și a biruit **sclipitor** : de patru ori aur, o dată argint. A mai reușit, vreodată, cineva un asemenea bilanț ? A mai reușit. Tot o româncă, pe numele ei Nadia Comăneci. Era atunci, la Skien '75, momentul de început al unei cariere culminînd cu triumful de la Montreal. Să însemne, în cazul Danielei, succesele din luna mai, trambulina unei traiectorii similare ? Tot ce se poate. În definitiv, la „mondialele" din toamnă ea — mai întîi — poate fi alăturată Aureliei Dobre atunci cînd se vorbește de „un recital de grație și desăvîrșire" al româncelor. Că e așa o dovedesc trei medalii de aur, plus una de bronz, cîștigate acolo, la Rotterdam.

Sîntem puși... **en garde** : scrima noastră a dat acestei discipline venite din istorie o întreagă galerie de virtuozi în mînuirea floretei, mai cu seamă. Inclusiv în vremea din urmă, marcată, în răstimp, de prezențe românești în palmarese de onoare. Lipsea însă, de vreo 12 ani, un trofeu de valoarea celui adjudecat la mondialele seniorilor de Ecaterina Stahl. Pînă în cea mai recentă vară, care va rămîne pentru ELISABETA TUFAN a marii împliniri pe planșă, așa cum vara de dinainte a fost a altei împliniri, de viață de tînără mamă. După ce a urcat în două rînduri, consecutiv, pe podiumul C.M. de tineret, după ce a fost campioană mondială universitară, floretista de la Steaua și-a apropriat, în acest an, titlul de campioană a lumii. Acum Eliza este... en garde. Ea știe bine că adesea devine mai greu să te menții „la vîrf" decît să ajungi acolo.

A adus din nou, în vitrina lui cu trofee și în cea a halterelor românești, aur și argint de la mondiale aur, argint și bronz de la europene. Continuă astfel sub semnul lui „mereu mai mult, mereu mai sus". Ceea ce nu mai poate să surprindă, în cazul lui NICU VLAD. Numai că titlul cucerit la Ostrava nu a fost o ispravă ca... oricare alta : la ora C.M., nu erau doar partenerii de concurs sau multele kilograme, au mai intervenit durerile proprii. Iar în asemenea împrejurări e nevoie de toată gama calităților umane spre a putea ținti victoria. Stelistul a avut-o, a rămas în elită și a intrat între pildele de eroism sportiv de patriotism. El privește semeț înainte, cu același gînd de succes din vremea începuturilor, în anul în care are de apărat cununa olimpică.

Valuri vin și valuri trec, o ambarcație plutește mereu temerar pe apele lumii. E a canotajului feminin românesc, care-și menține supremația la marile competiții. Ba încă a depășit orice precedent, adunînd la Copenhaga patru medalii de aur (și cîte una de argint și bronz), la categoria ușoară-simplu, la 2 rame, 4+1, 8+1. Sigur, fetele acestea cu chipuri arse de vînturi, cu palmele purtînd pecetea aspră dar atît de nobilă a trudei necontenite, sînt, toate, sportive mari, între sportivii mari ai țării. În ancheta noastră apar, în rîndul primilor 10, RODICA ARBA și OLGA HOMEGHI. O alegere ce are și un anume simbol, dinamovistele fiind autorizate purtătoare de cuvînt pentru o flotilă pe care o prețuim în întregul ei. După cum a contat și faptul — în primul rînd el — că Rodica și Olga mențin proba de 2 rame la o „specialitate românească".

Rămîne cea mai rapidă înotătoare, recordmana și campioana lumii TAMARA COSTACHE inaugurînd în august un alt tabel, cel al laureatelor bătrînului continent în proba lungimii de bazin olimpic. Ce i-a mai adus ploieștencei 1987 ? Cel dintîi trofeu pe „sută" la o întrecere de amploarea europenelor și șansa de a fi coborît mereu scara timpului, bătînd încă o limită, devenind prima vitezistă capabilă să înoate sub 25 de secunde pe 50 de metri. Deocamdată, doar în piscina redusă, unde întoarcerea la 25 m înseamnă un avantaj. Specialiști de renume nu se sfiesc însă să afirme că dacă există acum o sportivă capabilă să se gîndească la o cifră asemănătoare între categoriile de bazine, aceea este, cu siguranță, Tamara. Iar ea însăși continuă să se.. grăbească, simțind tot mai aproape atacul și mai tinerei generații, în care Livia Copariu colega sa de grupă de sprint e o autentică lideră.

Continuă să alerge, continuă să smulgă admirație pentru longevitatea la nivel înalt, pentru pilda vie de viață sportivă, pentru nestinsa sete de biruință în dispută dreaptă, cu toate că ea s-a izbit uneori de adversități de conjunctură. Cum i s-a întîmplat MARICICAI PUICĂ la mondialele de la Roma, de unde s-a înapoiat acasă cu singurul „argint" al atletismului nostru. După o cursă pe 3 000 de metri a cărei poveste a impresionat pe toată lumea, ridicînd mii și mii de spectatori în picioare spre a-i aplauda lupta cu mult mai tinerele partenere dar mai ales cu durerile de la mînă, de la picior. Nu a cîștigat, a fost a doua, dar, în ce o privește, cu înregistrarea de vîrf a sezonului. În semn de prețuire (neuitînd nici de „bronzul" de la C.M. de sală), gazetarii i-au mai adăugat o verigă la șirul prezențelor fondistei de la Olimpia București în aceste anchete. Pentru că Maricica își are locul său în orice top al sportului nostru și al sportivității, în sensul pur al acestui din urmă cuvînt.

Există — fapt de notorietate — și o școală românească de alergare la renumele căreia DOINA MELINTE a adus, fără doar și poate, o contribuție însemnată. Campioană olimpică la Los Angeles, băcăuanca s-a arătat, în două rînduri, o specialistă a întrecerilor pe teren acoperit, prin titlurile la C.E. de la Milano și Atena. Și a confirmat pe de-a-ntregul aceasta în martie '87, cînd devenea prima laureată a probei de 1500 m la C.M. de sală, succesul băcăuancei la Indianapolis reprezentînd, totodată, cea dintîi izbîndă a anului la o mare competiție, pentru culorile țării. Învingătoare atunci în fața faimoasei Samoilenko, cu o medalie și după ediția de vară a mondialelor, Doina mai poate face *ceva* pentru sportul-sporturilor de la noi a cărui prioritate este demonstrată, dacă vreți, și prin includerea a două dintre reprezentantele sale de elită în ierarhia anului. Și continuăm să sperăm să așteptăm mai mult de la principala disciplină olimpică...

Fără a avea tradiția ramurilor cu care se alătură în top, judoul și-a făurit, de-acum, un palmares respectabil. Grație unor campioni autentici, cum e și acest voinic pe nume MIHAI CIOC, ce a adus clubului său, Dinamo Brașov, mai multe satisfacții. Atîta doar că medaliile cîștigate la toate întrecerile de anvergură erau, sigur, de preț însă nu și... de aur. Pînă în primăvara acestui an, pînă în luna florilor și pînă la europenele de la Paris : pe cea mai înaltă treaptă a podiumului la categoria celor mai puternici a urcat tînărul originar din Turnu Măgurele. O victorie mare, demonstrată, între altele, de amănuntul că trei partide, inclusiv finala, au fost cîștigate prin ippon. Ghinionist la C.M. '87, Mihai are acum șansa... olimpică. O șansă pe care nu ne rămîne decît să o dorim tuturor celor ce vor lupta pentru gloria Tricolorului.

La mulți ani și multe izbînzi !

Pagină realizată de Geo RAEȚCHI